

skrivnost. Življenje v steblih in srcih, nedosežnost vesoljstva in naše smrti? A zvezde gorijo, utripajo ... veliki nemi plameni pred božjim altarjem. — Iz pritličja je planila v noč divja pesem. Pokopano življenje se je iztrgalo iz dna duše in zaplakalo. V besnem očitku vre skozi mrakove in se pne vedno silnejše v kletvi in grožnji ... Vedno višje se nosi strašni ritem in prosi, prosi ... A zdaj je v zaničujočem posmehu mahoma obsegel noč in pljusknil do zvezd. Zvezde molče, nedosežne, gluhe ... Pesem rjove. Kakor bi jo bruhala moja duša iz sebe, da vsaj enkrat izupije svojo bridkost. Da se osveti, da vas prekolne, daljne, svetle zvezde! Mati, zdaj ostani pri meni! O, zdaj mi povej, je-li resnica otrok na pragu v jutranjem solncu? Tisto nežno bitje — in jaz ... isto? Ne, ne, tu vmes leži nekaj bolnega, težkega ... laž? On ali jaz? ... Ah, skloni k meni svoj sveti obraz, nagni mi glavo na svoje grudi, kajti truden sem. Plameni so pogasili. V možganih grebe z ostrimi nohti mraz ... Glej, kako rajajo moji otročki ... K meni, bedna deca, tesno v moj objem! Tih ples je v nas ... sem-tja, sem-tja ... Očki so slepi, dušice prazne ... polahko, polahko ... Solze, tihe rosice žalostnih src! ... Zvonovi pojo ... Še moja grenka samota se plazi z nami k pokopu otroka. — Poklekni, mamica, kraj groba, da bo lažja, slajša ta črna zemljica. —

Oton Župančič:

Večerna.

O šum vodâ zvečer
iz dalje neprestani!
O spev slapóv ubrani
v zvezdâ strmeči mir!

Podzemskih katedral
oboki in oboki ...
iž njih, iz orgel, zvoki
gnetó se val na val.

Pramati! Melodij
vzkipewa ti naročje,
za prosto polnozvočje
boré se brez strasti.

Nepoteklživ je vir,
iz sebe sam se hrani ...
o spev slapóv ubrani
iz dalje vsak večer!

